

SZŰCS ATTILA 1999 - 2000

Szűcs Attila

1999-2000

Bojár Iván András: Képek leírásai:

Iván András Bojár: Descriptions of the works:

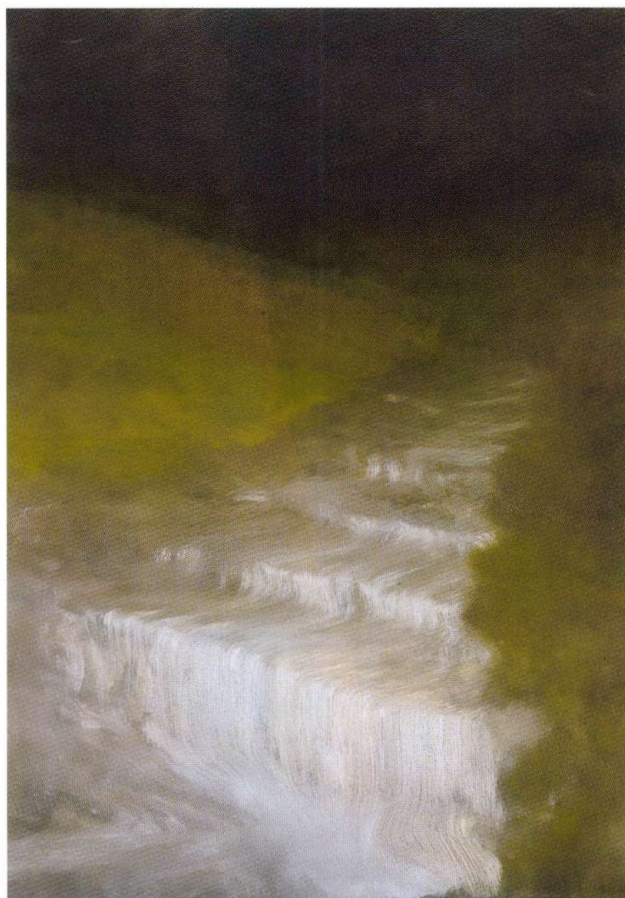
Hogy miként is működnek közös tapasztalataink egy kortárs értelmezőben.

In an attempt to demonstrate how our common experiences function in a contemporary interpreter, i.e., in m

azaz bennem, ennek demonstrálására az alábbiakban néhány kép kapcsán eljátszom azzal, mit is hív elő, mit juttat eszembe egy-egy Szűcs Attila kép. Benyomásaim szubjektívek, más számára eltérő tapasztalatok és élmények messzemenően engedélyezette.
in what follows, in connection with some pictures, I play with what they call forth, what each Attila Szűcs picture brings to my mind. My impressions are subjective; the experiences and observations of someone else are permitted to be considerably disparate.

Kutya vakfolttal / Dog with blindspot
2000, Oil, canvas 80x120 cm

Vízés / Waterfall
1999, Oil, canvas 70x50 cm

Szűcs Attila megveszekedett realizmusa

Föld - kozmosz. Hol a helye Szűcs Attilának? Hol a helye, tényleg? Rendes, pedáns művész. Műtermét rendben tartja, képeinek dokumentációi, katalógusai, cikkek és hivatkozások felhasználható sorrendben várakoznak, hogy egyszer majd egy másik rendező szándék kedvéért rögvest kézre essenek.

Szűcs mindig nekilendül, hogy képeivel elmondjon, felidézzen vagy sejtessen egy történetet, de a sztori beragad. Sosincs csattanó. Az a poén, hogy minden befejezés finoman puffan, vagy tán még csak nem is puffan, hanem szinte bangtalan leül. Lelobad. Egyszerűen kimaradnak a történet elejét, irányát visszamenőlegesen értelmező mondatok. Képek. Ezért a bősök valami éterien éttetsző, de sűrű, kásás térben mozognak. Sebonnan sebová nem jutnak el. Vannak csak. És ezt a bolt dinamikáját, céltalan létezést szorongás meg félelem lepi be. Isemvés félelem. A magányé.

Nem az öregemberek magánya ez, hanem az újszülötté. Lábánál fogva a Föld közepe felé csüng. Kivörösödött fejfel kapkod levegő után, majd nagy hektikus, ügyetlen fuldokló lélegzettel végre ordít. Magány ez már, a saját élet magánya. Kisajátított terület.

Exkluzív és önző módon bekerítető. Ruhába, haj-fazonba, választott tárgya, bútorba, házba csomagolva, akár bordozható, erdő közepén tátongó tisztás vadvirágai közt kibontható és fölállítható magány. Bárbová is viszi azt az ember, az mindenütt csak csikorgó magány marad. Egy szicíliai szálloda előcsarnokában, Prágában a Lívészek szigetén, Mari mellett a széken, egy teraszon, az óceánparton valahol El Jadida és Agadir között, egy turista busz búsító sorában, ahogy a Vörös térre fordul be épp, és a Tours-i katedrális előtti tereske bazaltkockáin is. Novemberben, ... hétköznap, ... esős időben.

*

Mit lát egy hivatásos néző, most az ezredvég utolsó napjaiban és mit láthat majd egy másik, két-három évszázad múltán, ha ezeket a képeket veszi szemügyre. Megközelítésünk ma lebet önkényes, szubjektív, - hiszen a kortárs megközelítése még nélkülözni kénytelen az értékelés történeti szempontjait. Nem rendelkezhet rálátással, ezért a szellemi összefüggések pontos ismeretével sem, ha meg kívánja rajzolni annak a közegnek a határait, amelybe Szűcs Attila képei ágyazódnak. Mindenekelőtt Szűcs Attila személyiségébe persze, mint autonóm, belső folyamatokkal rendelkező művész karakterébe, de személyén túl a kor, az időszak művészetének szövetébe is, meg a világ pillanatnyi állapotának bangulatába, minőségébe, melyet Szűcs átél, fölismer, megragad, saját képére formál.

Mi magyarázza Szűcs megveszekedett realizmusát? Amely persze nem realizmus sem a szó filozófiai értelmében, ellenben a szűcsi ábrázolás retorikája mégiscsak realista módszeren és a valóság megragadásának problémáján alapul. Szűcs fotók után fest. Érdekes képeket talál, gyűjt, nézeget. Majd magában bordja az emlékezetében megőrzött nyugtalanságot, s egyszer csak némi rajzi előtanulmányok után a képek festményekké válnak. A fotó a valóság látványának mechanikus leképezése. Szűcs képeiben ott a választás aktsusa, amellyel kijelöli a valóság látványának számára érdekes elemeit. Festés közben pedig még a mechanikus szándékú kép legbívőbb szándék melletti rögzítésébe is személyes elemek kerülnek. A realista igyekezet ellenére a kép véleménynyé válik. Közlendővé. Mondattá gyúrt gondolatá, noba e szavak bangképézzel és az agy mondatformáló tudásával ki nem mondható. Csak képek által. Csak képeken.

Szűcs nem áll ma teljesen egyedül ezzel a megveszekedéssel. Létezik egy Magyarországon is élő festészeti hagyomány, amelynek fel-felbukkanását, belső összefüggéseit egyelőre nem tapogatta teljesen körbe a boni művészettörténet tudomány. Talán valami kései nazarénus ábrázolási retorika, a gödöllőiek, vagy később a novecentismotól megérintett római iskolások munkássága indíthatta el azt, s torkollott bele a szocreál pátosztól fűtött realizmusába. Aztán Csernussal szabadulva a hivatalos művészet bornírt ürességétől, a realizmus epikai lebetősegei kiteljesedtek. (Lásd Csernust: honnan indult, s hová érkezett?) S ott, ahol a propaganda művészet és a pop art-ban fölnevesülő kommersziális reklámrealizmus egymásra talált, azaz a hiperrealizmusban, valami számunkra, magyaroknak, igen lényeges problémahalmaz keletkezett. Mébes, Bernáth (y) Sándor, Fehér László és mások írták körbe a valóság és a kép felszerelhető igazságait. Majd csend lett. E körből csak Fehér araszolt tempósan hatalmas felületein ezekben az esztendőekben.

Szűcs teljes és kiérett világgal lépett elő. Szotyory, Szépfalvy, Baranyai, Kupcsik és mások együttesen teremtenek meg most egy különös helyi szemléletmódot, (magam budapesti szem-nek nevezném) amely értelmezési teret von Szűcs munkássága köré. S egy tágabb körben ugyanígy magyarázza, cáfolja, kerüli meg vagy írja le Szűcs festészeti gyakorlatát a XX. századi európai művészet Cagnaccio di San Pietro, Otto Dix, Dejneka, Edward Hopper, Lucian Freud, Balbus képségével, érzékenységgel, látásmódjával.

Szűcs önálló persze. A szellemi bálózat, melegágy, a kultúra maga, amelyben él, alkot. Amelyhez hozzáad. Autonómiáját mindenekelőtt festészetének immanenciája, belülről építkező, belső igazságaira új igazságokat kereső módszere igazolja. Kiegyensúlyozott munkásságának, batározott képi világának erje talán leginkább ezzel a beágyazottsággal magyarázható. Képei rögtön ismerősök, a látam már valahol, a mintha a saját emlékeim lennének élmény mechanizmusával működnek. Közös alapélményeinkre építenek ugyanis.

The Unbinged Realism of Attila Szűcs

Earth - cosmos. Where is Attila Szűcs' place? Indeed, where is it? He is a methodical, meticulous artist. He keeps his studio tidy; the documentation of his pictures, catalogues, articles and references wait in effective order, so that at some later point in time, when there is another organisational purpose, they will be at hand without delay.

Szűcs always sets out with the impulse for his pictures to relate, evoke or conjecture a story, but that story then stalls. The punch-line never comes. The point is precisely for each completion to come with a gentle thud, or perhaps not quite with a thud after all, but to simply settle down almost soundlessly. To abate. The beginning of the story, explanatory sentences reversing direction are simply omitted. Pictures. Thus, the protagonists move in some sort of ethereally translucent, but dense, slushy space. They come from nowhere to arrive no place. They simply are. And this aimless existence of dead dynamic is overgrown with anguish and fear. Familiar fear. That of loneliness.

This is not the loneliness of the elderly, but rather of the newly born. Held by the feet, s/he dangles toward the centre of the Earth. With a head gone crimson, s/he gasps for breath, until finally, with a great hectic awkward choking breath, s/he bows. This is already loneliness, the solitude of her/his own life. Expropriated territory.

Able to be enclosed in an exclusive and selfish mode. In clothing, in a coiffure, in the objects chosen, in furniture, parcelled in a house, even portable solitude that can be unfurled and set up among wildflowers from the yawning clearing of the depths of a forest. The individual may take that anywhere at all, everywhere s/he remains just bitterly alone. In the lobby of a Sicilian hotel, on the Island of Riflemen in Prague, on the chair next to Mary, on a terrace, at the seaside somewhere between El Jadida and Agadir, in the last row of a tourist bus, just as it turns onto Red Square, and even on the basalt stones of the small square before the Tours Cathedral. In November, ... on a weekday, ... in the rain.

*

What does a professional viewer see, in these last days of the millennium, and what might another see in another two or three millennia, when s/he takes stock of these pictures? Our approach today might be arbitrary, subjective since the approach to the contemporary necessarily lacks the historical perspective of evaluation. One cannot have an overview at her/his disposition, not even with the precise knowledge of intellectual correlations, if s/he would wish to draw the borders of the milieu in which the pictures of Attila Szűcs are embedded. First and foremost in the personage of Attila Szűcs, certainly, as in the autonomous character of an artist disposed of internal processes, but the epoch is beyond the individual, as it is in the texture of the art of the period, and in the mood of the momentary condition of the world, in its quality, which Szűcs experiences, recognises, grasps, and moulds into his own pictures.

What can explain Szűcs' obsessed realism? Which is, of course, not realism either in the philosophical sense of the word; on the other hand, the rhetoric of the Szűcsian depiction is after all based upon a realist method and the problematic of the grip on reality. Szűcs paints from photographs. He finds, collects and examines interesting pictures. He carries with him, in his memory, the preserved uneasiness, and suddenly, out of the blue after some drawn studies the pictures are transformed into paintings. The photograph is the mechanical mapping of the spectacle of reality. In the pictures of Szűcs, there is the act of selection, that indicates the interesting elements of the spectacle of reality for him. As much as he intends to adhere to the mechanical image, the act of painting introduces personal elements. In spite of the endeavour for realism, the picture becomes opinion. Communicated. Thoughts kneaded into sentences, when yet they are unspeakable through the sounding of words and the brain's capacity for sentence-formation. Only through pictures. Only in pictures.

Szűcs does not stand completely alone today with this obsession. There exists also in Hungary a living painting tradition, whose sporadic emergence and internal correlations have not yet been groped from one end to the other by the domestic science of art history. Perhaps some later rhetoric of Nazarene representation, those from Gödöllő, or later the oeuvre of the Roman schools touched by the Novecentismo could have touched this off, and flowed into the Realism warmed by the pathos of Soc-Real. And then, with Csernus released from the narrow-minded emptiness of the official art, the potentialities of the epics of Realism were accomplished. (see Csernus: from whence did it come, and to where did it arrive?) And there, where the propaganda art and the ennobled commercial advertising-realism of Pop Art found each other, i. e., in hyperrealism, some kind of truly essential problematica ensued for us Hungarians. Méhes, Sándor Bernáth (y), László Fehér et al. circled around reality and the interchangeable truths of the image. Then there was silence. From this circle, only Fehér kept up a deliberate pace on his enormous surfaces during these years.

Szűcs came forward with his complete and mature world. Szotyory, Szépfalvi, Baranyai, Kupcsik et al. collectively create now a special local outlook, (I myself refer to it as the Budapest eye) whose evaluational sphere is drawn around the oeuvre of Szűcs. And in a wider-reaching view, Szűcs' painterly practice is likewise expounded, rebutted, evaded or described by the pictoriality, sensitivity and way of seeing of 20th century European art's Cagnaccio di San Pietro, Otto Dix, Dejneka, Edward Hopper, Lucian Freud and Balbus.

Szűcs stands alone of course. The intellectual network, hotbed, the culture itself, in which he lives, generates. To what is added. His autonomy is above all justified by the immanence of his painting, his method of seeking new truths for his internal truths, built from inside. His balanced oeuvre and the force of his distinct visual universe can perhaps be best explained by this embeddedness. His pictures are immediately familiar, with the feeling that „I have seen these somewhere before”, operating with the mechanism of the experience „as if they would be my own memories”. That is, they build upon our own common basic experience.

Attila Szűcs

Born in Miskolc in 1967. Studied at the Fine Art and Applied Art High School between 1980-84 and at the painting department of the Hungarian Fine Arts Academy between 1985-90. 1990-93 pursued post-graduate studies at the mural department of the Hungarian Fine Arts Academy. 1993-97 taught drawing and painting at the Fine Art and Applied Art High School then between 1997-98 taught painting at the Hungarian Fine Arts Academy.

Individual Shows

- 1987 Gallery 11, Budapest
1989 Bercsényi Club, Budapest
1990 Újlak Cinema, Budapest
1992 Várfoke 14 Studio Gallery, Budapest
1994 Bartók 32 Gallery, Budapest
Lágymányosi Community House, Budapest
Studio Gallery, Budapest
1995 Liget Gallery, Budapest
1996 MŰ-Terem Gallery, Budapest
Liget Gallery, Budapest
Spiritus Gallery, Budapest
Galerie in Margarethenhof, Bonn, Germany (with Éva Köves)
1997 Óbuda Társaskör Gallery, Budapest
Szent István Király Museum, Székesfehérvár, Hungary
Fészek Gallery, Budapest
Spiritus Gallery, Budapest
Contemporary Art Institute, Dunaiújváros, Hungary
1998 Illárium Gallery, Budapest
Bartók 32 Gallery, Budapest
1999 Courts Bank, Vienna, Austria
Dorottya Gallery, Budapest
Zenit Gallery, Budapest
Paul Sties Gallery, Kronberg, Germany
'And always just pictures...' Erika Deák Gallery, Budapest

Group Shows

- 1988 'Paperworks', Csepel Paperworks, Budapest
1989 'Distance', Hungarian Fine Arts Academy, Budapest
25th Internationale Malerwochen in der Steiermark, Neue Galerie am Landesmuseum Joanneum, Graz, Austria
Inspiration Sommeratelier: junge Kunst in Europa, Hannover, Germany
People to People Festival, Prague, Czech Republic
1990 Újlak Group, Újlak Cinema, Budapest
1991 Resource Kunst, Palace of Arts, Budapest
Oscillation I-II, Siesta Basta, Komarno, Slovakia. Palace of Arts, Budapest
Studio 91, Hungarian National Gallery, Budapest
1992 Revisions: Contemporary Hungarian Art,
Experimental Art Foundation, Adelaide; Museum of Contemporary Art Brisbane, Australia
Exchange Project, Barak, Bern Switzerland.
1993 Vier, Kunstverein, Horn, Austria; Szent István Király Museum, Székesfehérvár
Zweite Zeitgenössische Ungarische Epigonen Ausstellung. KX Kampnagel, Hamburg, Germany:
Liget Gallery, Budapest
'Model II', Fészek Gallery, Budapest
1994 'More than Ten', Ludwig Museum, Budapest
1995 'Arhythm III', Uitz Room, Dunaiújváros, Hungary
1996 'The Butterfly Effect', Palace of Arts, Budapest
'Least', Ernst Museum, Budapest
'Landscape after Landscape', Fészek Gallery, Budapest
'Works and Behaviour 1990-96', Csók István Picture Gallery, Székesfehérvár, Hungary

- 1997 'Constans (the documentation)', Vigadó Gallery, Budapest
The Hungarian Asphalt Award Winners Show, Ludwig Museum/Contemporary Arts Museum, Budapest
'Oil on canvas', Palace of Arts, Budapest
1998 'Anthology', Ludwig Museum/Contemporary Arts Museum, Budapest.
'The dawn is quiet', Contemporary Arts Institute, Dunaiújváros, Hungary
'There is a Woman', Deák Gallery, Budapest
'Air', Roman Hungarian Academy, Rome, Italy
1999 'Farewell to the XX century', Hungarian National Gallery, Budapest 'Remix', Pécsi Gallery, Pécs, Hungary
'Gallery by Night', Studio Gallery, Budapest
'Young and Serious' - Recycled image, Ernst Museum, Budapest
'Irregular memory', Frankfurt, Germany
2000 Junge Kunst Ungarn, Europäische Begegnungen, München, Dresdner Bank
'Conversation', Erika Deák Gallery, Budapest

Awards, scholarships

- 1993-96 Derkovits scholarship
1994 Barcsay Award
1996 Smohay Award
1997 Hungarian Asphalt Ltd Award
1998 Roman Hungarian Academy scholarship
1998 Institute für den Donaunraum und Mitteleuropa, Central European Culture Initiative scholarship
(The MAK-Seindler Stipend programme in the Mackey Apartment House, Los Angeles, USA)

Works in Public Collections

- Neue Galerie am Landesmuseum Joanneum, Graz, Austria
Hungarian National Gallery, Budapest
Contemporary Arts Museum/Ludwig Museum, Budapest
Public Foundation for Modern Art, Dunaiújváros, Hungary
Szent István Király Museum, Székesfehérvár, Hungary
Hypo Bank, Budapest
Raiffeisen Bank, Budapest

Literature

- Mészöly S: *The Current Hungarian Context* (Experimental Art Foundation Adelaide - SCCA, Budapest, 1992)
Zwickl A: *Details from a January 24th Conversation*
(cat. Vier, Kunstverein, Horn - Szent István Király Museum Székesfehérvár, Hungary, 1993)
Szoboszlai J: *Attila Szűcs* (cat. Attila Szűcs, 1994)
Szoboszlai J: *Picture show. Attila Szűcs show in the Bartók 32 Gallery, Balkon, 1994/4, p. 25.*
Szoboszlai J: *Notes, SCCA Bulletin, Budapest, 1994, p. 132.*
Mészöly S: *More than Ten* (Cat. SCCA, Budapest, 1994)
Zwickl A: *Infinitely Speeding, Új Művészet (New Art), 1994/11, p. 69*
Kingsley D: *Attila Szűcs, Artforum, 1995/p.12*
Szoboszlai J: *Attila Szűcs' latest paintings* (Cat. Szent István Király Museum Székesfehérvár, Hungary, 1997)
Sinkó I: *Interior Lights: Élet és Irodalom (Life and Literature), 1998 February 20th.*
Százados L: *Intentional Mistakes/Flaw dramaturgy, conversation with Attila Szűcs, Balkon, 1998/3, pp.10-14*
Dékei K: *Untitled. On the paintings of Attila Szűcs, Új Művészet (New Art), 1998/6, pp. 4-6*
Sturcz J: *Postoc and vanitas, regarding Attila Szűcs' show, Új Művészet (New Art) 1998/6, pp. 7-8*
Snodgrass S: *Report from Budapest, Art in America 1998/10*
Klára Hudra: *Semblance deceives - true or false?, Szűcs Attila 1990-99 Catalogue*
Agnes Berecz: *Ten young hungarian painters. Shashoua Press, London 2001*